

Miloš Bič

16.11.1995

teolog

19. listopadu 1910, Vídeň – † 28. dubna 2004, Praha

Otevřenost, čestnost a široké srdce – to byly typické vlastnosti Miloše Biče. O svém životě mluvil vždy s nadhledem a humorem. Vysokého věku se dožil v dobré kondici a duševní svěžesti. Ještě ve svých sedmdesáti letech napsal knihu Radostná zvěst Starého zákona. Poslední část této knihy, nazvanou Z mého života a díla tvoří autobiografie a bibliografie. Výsledky své čtyřicetileté badatelské činnosti shrnul v encyklopedickém díle Ze světa Starého zákona I a II (1986 a 1989). Starému zákonu věnoval další tři práce: Stopami dávných věků (1979), Při řekách babylonských (1990) a V zemi sfing a pyramid (1993). O jeho životě natočila dokument pro cyklus GEN režisérka Helena Pinkavová.

Miloš Bič se narodil ve Vídni v rodině smíšené jak národnostně, tak i nábožensky. Tatínek byl Moravan a pocházel z katolické rodiny, maminka byla evangelička, sedmihradská Saska a její mateřštinou byla němčina. Po I. světové válce se rodina přestěhovala na pražské Vinohrady. Po absolvování obecné školy ve Vídni a v Praze navštěvoval II. českou státní reálku v Praze – Královských Vinohradech, kde odmaturoval v roce 1928. O rok později si vzdělání doplnil doplňovací maturitou z latiny na Akademickém gymnáziu v Praze a zkouškou z řečtiny na Husově evangelické fakultě bohoslovecké v Praze, kde pokračoval v letech 1929–33 studiem bohosloví se zaměřením na obor starozákonní. Promován byl v roce 1936.

V letech 1930–31 studoval teologii na Univerzitě v Marburgu nad Lahnou a postgraduálně 1933–34 na Faculté libre de théologie protestante v Montpellier, kde mu byl v roce 1966 udělen titul dr. théol. h. c. Za pražských studií byl též zapsán mimořádným posluchačem na Filozofické fakultě UK (přednášky prof. B.

Hrozného z klínopisu).

Po ukončení studií se stal vikářem v Praze-Vinohradech (1936–1940). Pro aktivní účast na odboji na Chodsku byl ve válečných letech 1940–1945 vězněn v různých nacistických káznících a koncentračních táborech. Po návratu z Dachau, kde se blíže seznámil s pozdějším pražským arcibiskupem, primasem českým a kardinálem Josefem Beranem, působil v letech 1945–1950 jako farář v Domažlicích. Souběžně se v tuto dobu stal lektorem hebrejštiny na fakultě v Praze. Po habilitaci 1946 byl jmenován docentem a v roce 1948 na podkladě spisu Palestina od pravěku ke křesťanství. I. Země a lid mimořádným profesorem; řádným profesorem se stal v roce 1950. V letech 1954–58 a 1969–73 zastával úřad proděkana; roku 1977 byl rozhodnutím ministerstva kultury z politických důvodů zbaven profesury. V letech 1961–79 pracoval jako vedoucí ekumenického týmu zástupců šesti církví na novém překladu Starého zákona z původních jazyků, doplněném 1987 o překlad knih deuterokanonických (apokryfních). Současně se podílel na přípravě vůbec první úplné řady komentářů ke všem starozákonním knihám v české biblistice.

Mezi roky 1948 a 1989 zakusil profesor Bič mnoho příkoří a ústrků. Nemohl publikovat, jeho díla byla cenzurována, měl omezený styk s přáteli a kolegy doma i v zahraničí.

O svém životě řekl: *„Při pohledu nazpět na celý uplynulý život od nejtělejšího dětství musím vděčně vyznat, že Bůh řídil podivuhodně mé kroky. I když mi dal sestoupit do hlubin, kdy smrt mi byla blíže než život, obrátil také nejtěžší zkoušky k mému dobru. Jeho cesty mnohdy nebyly mými cestami, ale byly mi k mnohému užitku.“*

Prof. ThDr. Miloš Bič byl ženatý, manželka Marta Bičová zemřela v roce 2010.